

Nr 11.

Av herr **Berg, Robert**, om ändrade bestämmelser rörande övertidsersättning till civila icke-ordinarie befattningshavare inom försvarsväsendet.

Då år 1939 nytt avlöningsreglemente antogs för försvarsväsendets civila icke-ordinarie tjänstemän, tillerkändes desamma rätt till ersättning för arbete utfört å övertid. I motsats till vad som gäller för civilförvaltningens personal blev denna bestämmelse dock icke ovillkorlig utan stadgades det i reglementets 21 § att Kungl. Maj:t skulle utfärda vissa tillämpningsbestämmelser. Genom kungl. brev av den 7 juni 1940 ha sådana tillämpningsföreskrifter utfärdats. Dessa tillämpningsföreskrifter ha emellertid, på grund av vissa uttalanden av 1936 års lönekommitté, kommit att bli mera restriktiva än vad fallet är för motsvarande personal inom civilförvaltningen, en omständighet som åstadkommit att en del grupper inom försvarsväsendets civila icke-ordinarie personal blivit förvägrade övertidsersättning.

Den tid, lönereglementet med tillämpningsföreskrifter varit gällande, har i stort sett sammanfallit med tiden för förstärkt försvarsberedskap. Under denna tid av förstärkt försvarsberedskap ha stora arbetsbördor åvilat de civila tjänstemännen inom försvaret, och övertidsarbete har i stor omfattning måst tillgripas. Härvid ha övertidsbestämmelserna i full utsträckning blivit tillämpade och har därvid framgått, att de flesta personalkategorierna erhållit övertidsersättning medan emellertid en del icke kommit i åtnjutande av denna förmån. Denna förlust har i synnerhet drabbat personal i de lägre lönegraderna, vilken personal också haft en mera kroppsarbetsbetonad sysselsättning. Sålunda har sådan personal som förrådsmän, vaktmästare, automobilförare, maskinister, montörer, fotografer m. fl. icke erhållit ersättning för utfört övertidsarbete, medan kontors- och teknisk personal i motsvarande och högre lönegrader erhållit sådan ersättning. Av arbetsledarpersonalen erhålla arbetsförmän och mästare övertidsersättning, men däremot icke förrådsvaktmästare, förrådsförmän och verkmästare.

Då det kan finnas fall, där övertidsarbete kan vara svårkontrollerbart, får man utgå från att en del personal icke kan tillerkännas övertidsersättning i vanlig mening, men då man ändå vet att övertidsarbete ofta måste tillgripas, torde det vara enklast att låta sådan personal erhålla lämpligt lönetillägg såsom ersättning för övertidsarbete. Hur sådant tillägg skall utgå är svårt att motionsvis ange; tänkas kan att sådan personal flyttas upp en lönegrad varvid särskilt bör anmärkas att en viss del av lönen är kompensation för utfört övertidsarbete.

Enär det redan i reglementets 21 § och i tillämpningsbestämmelserna

finnes införda vissa restriktioner som torde vara fullt tillräckliga för att riksdagens beslut skall bliva beaktat, så att rätten till övertidsersättning ej missbrukas, och då det samtidigt icke kan ha varit riksdagens mening att rätten till övertidsersättning skulle fråntagas vissa grupper av befattningshavare, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte såsom sin mening uttala, att övertidsersättning på i reglementet angivna grunder skall utgå till samtliga civila icke-ordinarie tjänstemän i lönegraderna 1 till 18.

Stockholm den 17 januari 1941.

Rob. Berg.